

TULAK

... Přišlo mi psaní zdaleka. Je to jen pár stránek bílého papíru, který se hemží slovíčka. Ale ta slova nejsou obyčejná. Při čtení mám pocit, že ta napsaná slova slyším, dokážu uhadnout tón, s jakým byla tahle věta pronesena, mezi řádky vidím, jak se kamarádovi blýskají oči nějakou další čertovinou. Poslední stránka je kouzlem ještě větším - je to písnička se spoustou akordů. Mám radost, tuhle mám ráda, ale já mám vlastně od Wabiho Danka ráda všechny...těm fotkám nijak neuškodil čas, ten inkasovat chodil kolem nás... Sedím mlčky nad textem pak si brnkám na kytaru, potichoučku zpívám. Pak mi to nedá a já musím ze skříně vytáhnout obrovskou krabici s fotkami z vandrů. Za těch šest let se jich už nastřádala pěkná hromádka-vlastně spíš hromada. Já tady je Halíř, jak se raduje z nové krosny tady zase já, jak mě Šakal táhne ospalou ze spacáku. Poč rukou mi šestí obrázky z devíti táborů, znova se mi klepou kolena když vidím lanovou lávku kterou jsem tehdy přecházela poprvé v životě. A co je tohle? Aha, už to poznávám, to je zimní dobývání Cimburka. Čas plyne, kluci už mají chlapecká ramena, já zase ženskéj zadek, ale jsme to pořád my. Další svazeček fotek už ukazuje nové tváře - ti první toulaví kamarádi z provních vandrů se rozprchlí na školy po celé republice, někteří jsou na velkém zeleném vandru. Ale moje toulavý nohy mi nedají a tak jezdím dál s novými kamarádama. Pár záběrů jak jsme leželi na Kozlovi, jeden je z Rožmberka, na kterým jsme se parádně udělali, pár drsných kovbojů a jejich jemných slečen z bálu Poutníků a krabice se zavírá.

Proč to vlastně píšu? Asi proto, že často vzpomínám na všechny kamarády, s kterými jsem jezdila na vandry. Zkuste to taky občas zazpívat ty Wabiho Fotky, prohrabte se starými poklady a uctívejte stará přátelství. Vždyť kamarády máme proto, abychom společně hledali krásu a ne proto, abychom na sebe zapomínali.

Tereza

Z R O Z E N Í

Myslel sis, že máš
spoustu přátel
Čím hloub zabředáš do života
tím častěji
se objevují tvé omyly

Je to nesmysl
Nechápu tě
neumí si přestavit cit
Čistý cit
bez peněz a beze slov

Dělají se větší
Říkají je blázen
ale často si lezou za nechty

Jseš sám
když se chceš vypovídat
když musíš
musíš
jinak už nevydržíš
Svěřuješ se papíru
pak ho hodíš do plamenů
a když jseš na tom blbě
pak ho pošleš
na vymyšlenou adresu

Pak čekáš
smutnej
odpověď
A strašně doufáš

Jenou přestaneš i doufat
Jseš úplně na dně

A když se začne tmět
Objeví se
a v očích má napsáno

POJĎ...

JEZEVCOVY ŽÍŽALY

Nesmělé sluníčko plaše ohmatává svými paprsky trávu zvlhlou mokrem ranní rosy, Končí měsíc trav a dešťů, duben, čas otvírání země, krásných předzvěstí lásek máje.

Do tichých trylků probouzejícího se lesa náhle zahrčelo mosazné zdrhovadlo. Zpod k zemi sehnuté větve mohutného smrku se vysenul člověk v ledabylnazutých kanadách. Prosté ráno samotářského tuláka: Fin rychle zastrkává košili do kalhot z hrubého khaku, přes ni obléká bundu vojenského střihu a na hlavu čepici téže barvy. Cestou ke studánce pro vodu opatrně překročí trs prvosenek a špičkou kanady odsune včera uvolněný trs. Odkryje tak malé ohniště pro hrnek čaje. Posnídal, uklidil tábor a rychle se hotoví na další cestu. Torna, spacák, kytara a pohled na hodinky: "Devět pětáct, mám co dělat..."

Kdo neviděl ranní mlhy, nevěřil by. Slunce se teď rozvaluje uprostřed nebe, přímo nad trianglem. Své paprsky vysílá necudně hluboko do výstřihu trampky, která na něj se zdviženou bradou krčí nos. Snad i úsměv by se našel, kdyby se teď v duchu nedurdila. - Před hodinou tu měl být. Už tu strážím třicet minut a on nikde. To jsou tedy poměry. "Ahoj Sluně!" poklepala jí na rameno známá ruka. Dívka se otočí, píchne se do tváře o zdvižený ukazovák a spustí: "Starej fór! Vymysli si něco lepšího. Ahoj! Kde seš tak dlouho? Už tu trčím hodinu a půl!" "Sorry, kočko. Byl jsem u jezevce na guláš z žížaly", plácne první nesmysl, který ho napadne a galantně přidrží směřujícímu se Sluněti teletinu.

Děl jak dvacet minut tady stejně nejši - domýšlí pro sebe a vyrazili na cestu jarními lesy.

Mladým listím jim na pozdrav mávaly bílé břízy, tmavším odstínem přikývly šedavé buky a pousmála se i moudrá, rozpraskaná ěubiska.

Po roce mládnoucí smrkový hvozd jim přes cestu přehnal dvě laně, datel marně léčil chorý modřín. Motýl neprozradil, proč loni zapomněl umřít a radoval se z jara teplých pěšin, kde hrobařící měli po zimě hodně práce. Dvojice tuláků kráčela tiše heze slov, aby jejich duše, ještě znavená množstvím sněhu, našly nasycení opojným procitáním.

Trampové se zastavili teprve když poutník slunce začal roztrásat červené peřiny. Pomalu se smrákalo a voda v kotlíku nad ohněm začala zpívat song večerního čaje. "Ty Fine, že tys ráno taky zaspal?" Hoch zahučel v odpověď cosi neurčitěho. Byl rád, že si dívka sama našla takové vysvětlení, protože si nebyl jist svým svědomím. "Já jsem taky zaspala, přiznala se Sluně s úsměvem pachatele společného prohřešku. "Ale táta mi nabídl, že mě svez autem, abys nemusel čekat půl dne. To víš vlaky od nás.. Dokonce jsem ho udecala aby mě svez až k trianglu. Bůžeeš si představit ten balík, kterej by zaplatil, kdyby ho čap hajnej? A kvůli nám...

Aby neřek že jsem k ničemu, natrhala jsem mu kytku petrklíčů a kočiček... Táta je fantastičej!" Fin nic neříká, jen přežvykuje stéblo trávy a vybrnkává na kytaru dlouhou, nekonečnou improvizaci. Hlavou mu táhne cesta ke trianglu.

Jeho kanady našlapují lesní pěšinou. Slunce již vysušilo rosu chladného rána, od pařezu k pařezu přeběhla malá lesní myška.

Sojka na něj pokřikovala své nesmyslné nadávky a mladé smrčí na okraji lesa se pohupovalo v závanech slabého větru.

Zdola se po silnici ozval motor auty a pak rachot kamenů na cestě.

Ticho a klapot dvířek - : "Tak tyhle mám nejradši", zabručel pro sebe Fin.

Opřel kytaru o strom, žracák a tornu k tomu. - Moc dobře si pamatoval kulturistu z trabantu, který se chtěl prát... a vyrazil k pasece.

"Tak mámo, Petře, Zuzanko, vystupujem", velel u žigulika, ze kterého se vykutálela načesaná blondýnka a dva pěti - šestiletí špunti, mastnák v riflích a černém rolo svetru.

"Tady natrháme petrklíče a pak jedem dolů k rybníčku. Tam jsou vždy pěkný kočárky." Kvočna a její dvě kuřátka se klonila nad pasekou - dílo zkázy započalo.

Fin na víc nečekal a vsoupl z mladého smrčí na paseku. "Táto, lesní stráž!" vyjekla blondýna v sukni varovný signál. - Co ty víš o lesní stráž? Pomyslel si Fin, - Myslíš že má uniformy, víd? - "Tak copak to vidím panstvo", zabušácel svoji oblíbenou frází na ohromenou skupinku mastnejch, místo pozdravu. Černý rolák, díky sugesci své ženy, začal plaše: "Jen pár kytek, do vázičky, nic víc..."

"Nic víc!"

"A auto v lese, to je vosk?" hromoval Fin a zaznamenával body pro sebe.

Zmatený automobilista se hájil tím, že je jen pár metrů od silnice.

"Jenomže na tu se taky nesmí!" nechal se Fin. "Dať tu jezdí každej..." přidává se nesměle tučná blondýna k manželově slabé obraně. "Každej, každej, paní to mě nezajímá! Zákonolesích shodně s motoristickou vyhláškou sto jasně hovoří, že vjezd motorových vozidel je povolen pouze vozidlům lesního hospodářství! Nebo snad máte výjimku?"

"Ne-e-e", přiznává množství úředních formulí zmožený a zavalený muž. "No vidíte! Máte houbeles co, a přitom mi tu jezdíte po lese, jako kníže Honenlohen! Víte přece co to stojí? Stovku za vjezd do lesa a dvě za přejíždění porostů!"

pokr. příště

CIMBURA

Stoj, ale nie dlho

Neplač malá,
keď stojím pred popravicí čatou
s očami zakrytými čiernou páskou

Dajte mi ju dole!
Chcem vidieť krídla vtákov
ako letia niekde za oblohu
a očami hladiť smutnú zem
Hraby
chodníky zašlých lások
drobné chladivé utrpenie
Vášnivci na pokraji svojej chamtivosti
mávajú desivým mementom

Za nimi zostáva nehnuteľnosť,
ktorá sa nezmiestila do ich hrobu
Žalostná tvár drahého kameňa
plače nad svojím znesvietením
a v korunách stromov spievajú vtáky

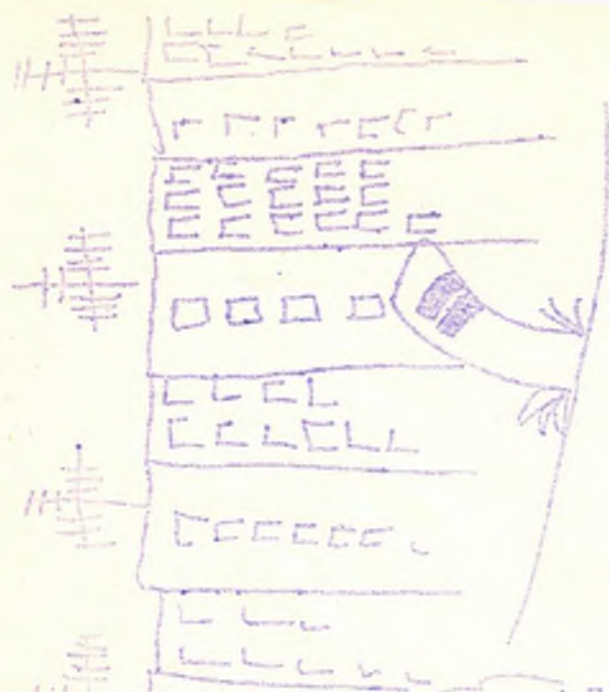
Stoj, ale nie dlho,
pretože život, to je cesta
T.S.O.

CHLEBA

Včera si doniesla chleba, vonial dialkou polí
Uštváný v mestkom rytme

Je troška tvrdý, posledný z poličky
ako by sa hanbil, že každý mu dá košom
Ale, je náš

kamarát nášeho skromného života
veľmi si ho vážim
nerástol pre novodobých kráľov,
ale pre naše zuby
T.S.O.

Lacrosse

Hra Lacrosse byla již dávno známou hrou indiánských kmenů. Nejdříve byla známá pouze kmenům Sisseton a Santee Sioux. Je hrána na otevřených preriích západními Siuxy. V poslední době se tato hra začala hrát i mezi trempským lidem. Tak tedy něco z její historie.

O hře vypráví Indián Chyesa v knize "Indián v mládí".

Bylo po létě. Pšeničná pole byla již dost uzralá pro naši potřebu. Zlupa Siuxů "Wahpetonwan" poukázovala, že je čas vystrojít hostiny starých a divošských dnů. Nejdůležitější událostí byla hra zvaná Lacrosse, k níž bývalo zvykem volit dvě strany. Ke každé byla zvoleni nejlepší běhouni. Nejdříve byla konána schůze, v níž byl zvolen muž-lékař. Jeho úkolem bylo zhotovit míče pro hru. Zvolený stařec byl tělesně silný muž, který si vydobyl důvěry svých lidí výborným osobním vzhledem a dovedl dobře působit na pověřivé hlavy indiánů. K večeru se objevil tento stařec v kole a vedl za ruku asi čtyřletého hochy. Hoch byl obarven podle tehdejšího zvyku a v rukou držel malý luk a šípy. Starý lékař započal krátkou řeč: "Wahpetonwans, chlubiš se že jsi uhonil jelena, předběhneš Ojibwaye. Předě všemi přítomnými věnuji ti tento červený míč. Kaposis, tvrdíš, že nikdo nemá lehčích nohou nad tebe, též tvrdíš, že dovedeš běžet celý den bez vody. Tobě věnuji tento černý míč. Buď ty nebo Wahpetonwads budou muset sklopit hlavu a zavřít oči když se hra skončí. Zvítězí-li Wahpetonwan ponese tento malý bojovník jméno Ohiyesa /bojovník po celý život. Zvítězí-li snad Ojibwayes, budiž toto jméno dáno kterémukoliv dítěti které které oni zvolí. Bylo vymezeno místo ke hře. Bylo asi třičtvrtě míle dlouhé a čtvrt míle široké. Bojovníci, vybraní jako pořadatelé, obarvili dle zvyku nejen sebe, ale i koně a zbraně, a vykonávali svoji povinnost tak přesně, že se nikdo z diváků neodvážil přiblížit k okraji vyměřeného pole. Nejsilnější

muži byli vybráni do středu pole, rychlí běžci byli rozesláni po okrajích hřiště. Hráči měli pomalována těla západem slunce, duhou, mléčnou dráhou, křížujícími se blesky, rychlým zvířetem nebo ptákem. Úprava hlavy Sius - účastníků hry lacrosse byla různá. Někteří si pálili nebo přilepovali vlasy, na tzv. řecký uzel /dělali si ho na opačnou stranu a byl vázán přes čelo/, mnoho jich česalo vlasy pouze dozadu a pak je vázalo vydří kůží. Uprostřed pole stáli čtyři obrovští muži, krásně urostlí. Pátý se přiblížil, pozastavil se, pak pohlédl k obloze po způsobu kohouta a vyrazil se sebe čistý tón jako operní pěvec. V mžiku vylétl mezi dvěma prostředními muži do vzduchu černý míč, za výskotu, jeku a válečného povyku. Strážce z obou stran se rozběhli a za chvíli na sto pálek-lapaček zápasilo o míč a lidské svaly a barvy těl bylo vše, co se dalo shlédnout v prašném oblaku. Ale, pojednou zahvízdal vzduchem k jižní straně míč, a to k cíli Kaposiově. Nastal všeobecný pékřik z této strany na nějž odpovídala ozvěna z opačné strany břehu Minnesoty. Když míč letěl vzduchem čekali na něj již dva protivníci. Kaposias rychle uhodil po míči, jehož se však chybil a nechtyl jej ve svou pletenou lapačku. Jeho protivík bleskurychle srazil míč k zemi. Ten se však neodrazil, Waphenton naň skočil a vysmekl jej z rukou protivníků. Tak hra pokračovala. Jednou ta, pak ona strana se dostala dopředu. Pak opět ztratila několik kroků a již byl čas ke změně míčů hlášen hlasatelem. Po několika minutové přestávce hra pokračovala. Červený míček byl vyhozen do vzduchu, sotva se však blížil k zemi, jeden z hráčů jej chytil a mrštil jím k severu. Míč od této chvíle nepadl na zem neboť o něj zápasilo sto mužů. Bylo slyšet jen výkřiky: "Pozor na Gazelu!" ale, bylo pozdě. Míč se již octl v rukou Gazely, ten hodil na zem svoji lapačku a jeho oko mířilo k severnímu cíli. Proběhl skoro všemi strážemi a ještě dvě mu byly v cestě. Tu srdce každého divocha prudce zabušilo, neboť tento okamžik znamenal buď porážku Kaposiů a nebo prodloužení hry. Běžci se

blížili ke svému nepříteli jako dva pardálové ke své kořisti. On však v trysku nepovolil, ani neměnil dráhu. Nastala srážka protivníků mezi sebou. Gazela vyzískal čas a dobyl vavřín. Nastal nevyčíslitelný hluk a křik ve vítězových stanech. Nejdříve bylo slyšet několik úderů na buben, po nich se rozlehl křik celou řadou stanů.

Poslední číslo se nyní mělo konat ve stanech vítězů, i když každá hra byla vítězstvím a šťastní se cítili všichni.

Uprostřed kola seděli pohromadě členové valné hromady. Indián Modrá Země vstal a několika poznámkami přiměřenými a zdvořilými ujistil své hosty, že to nebylo sobectví, jež pudilo jeho bojovníky k vítězství při hrách, neboť že vše byl pouze přátelský závod, kde každá strana má dokázat svou zdatnost. A nyní na památku tohoto vítězství měl hošík obdržet své jméno. Hlasité "hooo" souhlasu zaznělo na břehu řeky Minnesoty.

A tak byl dokola přiveden hošík, jež měl být pojmenován. Za výskotu na počest vstoupil do kruhu starý lékař a pravil:

"Ohiyesa /vítěz/ bude odedneška tvoje jméno. Buď udatným, trpělivým a tak vždy zvítězíš! Tvé jméno je nyní Chieysa."

vybrala Strunka

.....
aforismy aforismy aforismy aforismy aforis
.....

Chválíš-li něco, čemu dobře nerozumíš, je to chyba
ale horší je, když to haníš.
.....

Víc lidí zahubí ústa než nůž.
.....

Kdo zlo netrestá, dovoluje, aby bylo páčáno dál.
.....

Leonardo da Vinci

P Ř Á N Í

vzít pár nahodilých textů
a z nich jedno

po druhém
pečlivě vystříhat
písmenko po písmenku
tyto potom opatrně shrábnout do dlaně
trochu protřepat
a jemným fouknutím je
vysvobodit ze sevření ruky.
Volně poletují a padají litery
/ty větší a ze závažnějších
článků budou dole dřív/
potom na dopadové ploše
/kterou bude bílý nepopsaný
list papíru/
určitě vytvoří nějakou křehkou
a něžnou básničku
Nebo i povídku
Chtěl bych

"Má žu ta dy sa k ra n ě co t v řit
když po řá d někdo ne ch á vá o te v ř e né d v ě ř e !?"

Kiwi

-----XXXX-----XXXX-----XXXX-----XXXX-----XXXX-----XXXX

Děšt

Bubnující kapky
Přerušili moji samotu

Probudil jsem se
a vykoukl ze spacáku
...Hlavou mi proběhla myšlenka
Říkají že jsem blázen,
ale mně přší štěstí

Mont

SMÍCH JE KOŘENÍM
ŽIVOTA.
VZAL BYCH SI DESET
PÝTLÍKŮ...

TAK A ZA
CHVÍLI JSEM
SBALENA

20/10

Bílý šátek

Vláček supěl vlahým letním podvečerem. Skřípění vzniklé třením ocelových okolíků o sluncem rozpálené kolejnice, slabé škubnutí a je tu konečná stanice. Z posledního vagonu vystoupil Dyk. Muknu na ukazovatel, pak na hodinky, upřevil popruhy usky a vyrazil.

Každý rok ho bylo možno v tuto dobu zde vidět. Letos šlapal takhle už po čtvrté. Před pěti lety na zřícenině hradu Šalcburk zahynul jeho kamarád Fred. Slíbil si, že musí každý rok přijet uctít památku svého věrného kamaráda na místo, kde se to stalo. I přes velký zelený tu byl. Jednou na to poskl opuštěk a p druhé kus dovolenky. Dnes bylo čtrnáctého a zítra patnáctého. Patnáctého před pěti lety se to stalo.

Konečně na zřícenině. Na nádvoříčku, zarostlým keři sundává usku. Hopocená košile na zádech se lepí a studí. Přehodí si přes ramena betla. Lačně kouří startku. Hlavou se mu honí vzpomínky na Freda. Po chvíli rozbalí svůj majeteček a spokojen ve spacáku s kanadama pod hlavou pojíždá tatranku. Potom kouká na hvězdy. Zdají se mu dnes obzvlášť přitahující a tajemné.

Do té pohody přiletěla odněkud tichá mívědomá melodie. Vždy když tu byl mu zněla v uších. Přisuzoval ji řece, která tekla pod zříceninou. Melodie však sílí a on v ní poznává píseň Bílý šátek. Tu přece zpíval - Fred. Nasazuje kanady a jde za zvukem kytary. Přichází odněkud z hradeb. Rozeznává už jednotlivá slova i Fredův hlas.

Teď proti obloze vidí jeho sedící siluetu na cimbuří. Siluetu s kytarou, v klobouku a s nezbytným bílým šátkem na krku.

"Musím honem dolů, za ním, vždyť pět let jsme s už neviděli. Máme si toho tolik říct. Honem dokud tam sedí," povzbuzuje se horečně Dyk.

Fred ukazuje dolů. Pak ve stejné poloze, jak seděl s kytarou klesá zvolna pod hradby k řece.

Jeho sestup se podobá letu zežloutlého listu za b větrí. Píseň klesá s ním do hloubky.

Dyk má srdce až v hrdle. Musí být přede s Fred. Následuje ho z místa, odkud opustil cimbuří. Neví nic než černou tmou, kterou se řítí dolů. Slyšel dopadu zadrnčet strunu kytary, cítil Fredův stisk ruky na uvítanou. Pak se rozhostilo ticho.

Dykovo ztuhlé tělo, rozbité, našel náhodný houl druhý den ráno.

Miky T.O. Winoga

Stává se

Srovnaná hranice, vlajky na křižnici jako-by chtěl ztratit se v modrém nekonečnu. Les, mocný velikán se dívá na to mravenčení kolem, lidí co se rádi yrací pod jeho roložitě větve a vonící mrazivý dec že mají na sobě jen staré maskáče a celtové betlík. To vše nezakryje lásku k přírodě, a tento les to ví.

Smích, postávající hloučky se vesele zdraví s každým novým příchozím. Odněkud přinesl vítr zvuk kytary, odjinud píseň, jinde zase smích, smíšený oblačky kouře levných cigaret. A všude mladí, rado z přítomnosti kamaráda kterého dlouho neviděls. Kolik kiláků našlapaly ty nohy v kanadách, kolikrát vlak zastavil než je přivezl z různých dalek v tat místa. A proto, že večer vzplane ohen. Jejich ohen který svým plamenem očišťuje srdce a vlévá do něj novou lásku ke všemu krásnému, čím celá příroda dýchá. Soutěže probíhající za vzrušeného dechu borců, kteří dokazují kamarádům a sami sobě, že nepatí ještě do starého železa, se pomalu chýlí ke konci. Stmívá se. Nikomu to nevaří. Každý čeká až vzplane ohen. Jejich ohen.

"Dobrý večer" - ten pozdrav se sem nehodí. Stáčí zrak. Obyčejný člověk, ukazující nám nějaký odznak, který vytáhnul odněkud z kapsy. Je jich tu několik. Proč přišli? Co chtějí?

Ticho přerušil hlas: "Kde je nějaký vedoucí, nebo někdo od toho?" Označuje rozmáchlým gestem hranici a stožár tonoucí v nastávajícím soumraku. Setmělo se.

Měl být zapálen oheň. Náš společný oheň. Stojíme kolem hranice. Dnes však fukle nerczhoří stejně jako oheň neozáří větrem ošlehané, sluncem opálené tváře lidí, kteří svá srdce položili na oltář z lesního mechu. Kolem nás stojí lidé, kteří nás úhradem pozorují, aniž by tušili, kolik smutku vnesli do našich srdcí. Proč? Kому jsme tu překáželi?

Zní vlnajka. Píseň, při které mi vlhnou oči a ruce bezvládně visí podél těla. Z očí kamarádů čtu smutek. Vidím v nich nepochopení, snad i trochu lítosti nad všemi co nedoveďou číst z knihy přírody

A mé větrem popraskané rty vyslovují tichou otázku: " P r o č ? "

Cvrček

.....

Jejich hlasy v prudkém víchru
zněly bolestivě a skřípavě.
Pak ztuhly ty slzy pod víčky,
průsvitné slzy bolesti na kmenech.
Les dýchal pronikavou vůni
Tak jako voní černé svíčky,
a z větví kanuly krápkaje pláče.
Pro velikány a starce, cožž padli
jakoby bezmocně tobě k nohám.
Chlad stoupal ze všech tůní
a nalil tiše ten obraz zkázy
do milosrdného závoje z mlhy.
Větrná smršť se vzala dan,
tvoje oči si musí zvyknout,
že už tu nestojí tvůj les.

Tereza

KOLOBĚŽKOHOLKA

Ta holka střelená
je nejspíš s kulometu
tu holku zasáhnul
svým šípem Robin Hood
ztřeštěnost vtělená
do rodu Kapuletů
závistí zelená
i celej Hollywood

Stála na ulici s koloběžkou
velkou a ani ne snad
příliš těžkou
chtěl jsem jí pomoci
ten dárek poponést
K mému udivení zvedla nožku
odrazila se jen zvolna trošku
nabídla mi jestli
nechci svézt

Pak mne vezla na Malou Stranu
až na jednom náměstí
kde se díky křižovatce
málem stalo neštěstí
Srazila se s Ježíbábou
která na svém koštěti
nedbaje na příslušníka
nalétla do dětí

Přežil jsem tu katastrofu
jenom díky tomu, že
koloběžka měla kostru
a holka mne za muže
Po náměstí vylidněném
závodíme s Venuší
šťastný duše nocí ženem
s koloběžkou bez duší

Mám holku ztřeštěnou
a nejspíš z kulometu
šípem ji zasáhnul
sám Amor Robin Hood
Ztřeštěnost vtělenou
už od sokolskéjch sletů
všednost vzdálenou
jak slavněj Hollywood

Houla

XX

Okúzľujúce hory
sa tyčia do výšky,
ale ja nechcem pochopiť,
že sú aj roviny,
Priehľadné bystriny sa ponáhľajú
z kopcov,
ale ja nechcem pochopiť
že existujú aj lenivé toky kalných
riek
Ticho prerušuje len výrečnosť vtákov
nechcem myslieť na
rušné mestá tam dole
zahalené clonou dymu

A prečo tiež
má sa mi nad hlavou modrá nebo

Červík

KONZERVA

Začíná den, prsty zaseklé do popruhů usárny, šlapu zrosenou travou jako před týdnem, jako před léty. Zastavím, chvíli pozorují veverku zápasící se šiškou, opřu se o kámen a vytáhnou startku. Obláček bílého kouře zčechraný slabým vánkem se rozplynul. Odvracím pohled a vtom jsem ji zahlídl. Byla schovaná pod útlým smrčkem, tiše ovívána snítkou kapradiny. Konzerva. Kdo to asi byl, že mu bylo přítěží odnést ji do míst kam patří? Nevím. Rozhrnuji větévky a zdvímám plechovku z kyprého mechu. Au. Na palci vyskočila krůpěj krve. A další, a ještě jena. No co, řízl jsem se.

Je neděle ráno a já se mnu ve strništi vousů. Zase domů, zase zpět. Už aby byl další pátek. Už aby tu byla má láska, smrkový les. S touto myšlenkou přehlížím i bolestivé škrubnutí v mírně opuchlém palci.

Hoří. Plameny šlehají do výše a já se topím v hustém dýmu. Někde tu je přece veverka zápasící se šiškou a útlý smrček. Můj les hoří... "Ta ruka se mě nelíbí, může jít o otravu a navíc ty vysoké horečky. Nenechám její převézt do nemocnice. Máte telefon?!, ptá se mé mámy s koženou taškou pán.

Probouzím se v bílém pokoji. Proti mě stojí pán s ustaranou tváří. "No konečně, že jste se probudil. Vy jste nám dal. Už jsem si myslel, že budete bez ruky. Příště, milý mladý muži, až se říznete do palce, dezinfikujte si ránu. Nejlépe jódem," říká a odchází. Jeho tvář už nevypadá ustarané. Odchází s úsměvem. Copak on ví?

Vlak zastavil. No konečně. Vysedám do vlhkého rána. Vítá mě můj smrkový les, veverka zápasící se šiškou i útlý smrček. Ale kdo to zase...?

Chvíli přemýšlím, rozhlídnu se kolem a pak letmým pohybem беру z kyprého mechu konzervu...

Cvrček

JAK TO VIDÍM?

Jsem individualisticky založený a mezi trampy jsem se dostal jako do nekonvenčního, prostředí, které zcela respektuje moje zájmy. A najednou je to paradox. Objevil se tu znenadání.

Trampské prostředí není objektivní a nerespektuje jiné. Proč? Z nejaké opozice vůči něčemu? Nerespektuje jiné hudební žánry? A červené krosny? Už jenom považte důležitost těchto a podobných sporů. Proti komu se vlastně odlišujeme? Má to nějaký smysl? Jaká je míra toho všeho?

V běžném životě vycházím celkem dobře a zdvořile s lidmi tak jako ostatní kamarádi a zcela je respektuji. Mám rád lidi různých zájmů, jakkoliv rozmanitých. Vypadá to idylicky=každý má své místo a seček. A přece rozdíly mezi lidmi jsou a z toho vyplývá určité stranění a opoziční myšlení. A jsme u jádra věci, proti čemu se straníme či proti čemu se straním já, protože jak tady tak i v celém článku mohu mluvit pouze za sebe. Nákaza povrchnosti z konzumních systémů zasahuje velké okruhy lidí. A teď se do toho dostávají i trampové. A Porta? Pro mě se stala ztělesněním obavy i když nijak tragické, ale spíše náznakové. Klima jako stvořeno pro konzumní davovou masovost a žabomyší spory v vznikající z divácké netečnosti a další řetězové reakce na tyto spory. Na světlo přijdou různé objektivní pohledy a další pohledy ze všech pohledů neobjektivnější. A dokonce i civilně objektivní. Proč civilně? Můžeš si vybrat podle toho, jestli chceš vypadat rozumně ba přemoudře nebo naopak ortodoxně trampsky. Sami si občas přiznáme, že jsou cvoci * v nějakrásnějším slova smyslu. Tedy nač různé ty civilně objektivní pohledy? Je to k ničemu. Jestliže se někdo pouze odvolává příslušností k nějaké mase a nerespektuje co je jiné, pak jaký je rozdíl mezi ním a prázdným životním stylem?

O MYŠÍCH A LIDECH

volně

Ami C F E

1. GEORGE JAK BLOUHO POTÁHCEM KDE BUDEM DNES V NOCI SPÁT

Ami C F E

LENDY ZEPTEJ SE VOBLONY TAK JAKO UŽ TO LI-KRÁT

F E

GEORGE CO ŘEKNEŠ BLÁZNOVI KTEREJ SI VYSUIL SVŮJ DŮM

Ami C F E7 Ami

LENDY RÁJNY KREV NA RUKÁCH A KLETBY PATŮJ K SVŮM
TVEJM

2. GEORGE CO UŽ JSME PROSTÁLI NA CESTĚ STUDENEJCH RÁN
LENDY RADEJ ŽÍT V PŘÍKOPĚ NEŽ NEBEJT SVEJCH KROKŮ PÁN
G. CO ŘEKNEŠ BLÁZNOVI KTEREJ SE JEN TÍM SNEM HRÁL
L. A KDYŽ SE PROBUDÍŠ VSTANEŠ JAK SVRŽENEJ KRÁL
3. G. NA HRANÍ ZDECHLOU MYŠ VOD MÁMY VOD BÍDY MÁM
L. BEZ TEBE BEZ TVEJCH SNŮ BYL BYCH TAK NA SVĚTĚ SÁM
G. CO ŘEKNEŠ BLÁZNOVI KTEREJ CHTĚL S NĚKÝM SI HRÁT
L. VÍŠ LIDEM POSTAČÍ NA HRANÍ BIČ AKORÁT
4. G. PROČ NÁS TEĎ SMEČKA PSŮ A MUŽI S PUŠKAMA ŠTVOU
L. PRSTY MAJ NA SPOUŠTI MUSÍM JIM DÁT HLAVU TVOU
G. CO ŘEKNEŠ BLÁZNOVI KTEREJ SI NA SVŮJ SEN SÁH
L. TÝ HOLKY DOTKNEŠ SE DNESKA UŽ JEN NA MARÁCH
5. G. TO JÁ JSEM NEVĚDĚL ŽE KRÁSA SNY ZABÍJÍ
L. ALE KOLT JAKO JÁ ZA ZÁDY NENABÍJÍ
G. CO ŘEKNEŠ BLÁZNOVI KTEREJ CHTĚL NA SLUNCÍ ŽÍT
L. SLUNCE UŽ VYHASLO JEN V PEKLE MUŽEM HO MÍT

Prakticky žádný. Buďte sami sebou. Jet na vandr je velice pěkná věc, ale jestliže se k tomu přidá něco navíc, aby to ježdění získalo větší hloubku, pak udělá pro sebe a současně pro ostatní velice mnoho. Řada kamarádů píše básně a povídky, další zase dělá do ochrany. Někdo sivyřezává, maluje či zpestřuje nějakým sportem a nemusí to být vždy sport organizovaný. Někdo se zas neomezuje na pasivní fandovství a věnuje se kytáře, či psaní textů, byť by nebyly na takové úrovni. Mnoho jiných zas poznává přírodu ať jsou jakkoliv specializovaní. Možností je nepřeberná. Člověk je tady sám sebou a i přes občasnou krizi ví co chce. Jsem odlišen od konzumní povrchnosti. Pak má smysl nekonvenčnost trampského prostředí, kde se člověk může scházet s kamarády, kteří plně respektují jeho zájmy a zvláštnosti jako kohokoli jiného. Problémy jsou mnohem širší. Tímto chci naznačit svůj názor v určitém směru s tím, aby si pak každý udělal úsudek sám.

Red

XX

DOŠLO NA NAŠI ADRESU - DOŠLO NA NAŠI ADRESU

Musím priznať, že som sklamaný. To vážne nemáte žiadne príspevky, keď sa musíte zaoberať rozebíráním trampov a trempingu. Veď vás nikto nenuti chodiť na Portu a lebo na obdobnú akciu. Je to smutné ako smeruje vývoj, ale prečo sa tým zťažovať. Veď dialky budú stále.

Wobi

Môj názor na Tuláka vyšiel v době, kdy se začalo vydávat více časopisů tohoto typu /sám jeden takový s kamarády dělám/. Kdyby Tulák začal vycházet dejme tomu tak před pěti lety, tak

by se to bralo jinak než, kdy tou dobou tolik časopisů nevycházelo. Teď se snaží kde kdo /Tím myslím aj nás, aj sebe red. N - S / vydávat nebo dělat něco podobného. A kamarád který je trochu literárněji či jinak známý, dostává těchto časopisů více. Jistě, že každého to potěší, když něco dostane / i já jsem rád, že mi Tuláka posíláte - - dík / ale když toho dostává povíc, tak se mu to zdá dost fádní a jestliže literárně činný, tak redakce po něm chce příspěvky a to už je mu kolikrát i proti vůli / aspon já si myslím /. Nebylo by lepší třeba ty malé časopisy, které stejně vydrží rok, dva spojit v krajový časopis a jeden a ten podporovat všichni v celostátní?

Tom SAWYER

Vítr

Něco ti pohazuje vlasy
Něco tě hladí
Čísi teplá ruka.
ty ji však nevidíš
Ani nemůžeš
můžeš ji jen cítit
Tu ruku, která je ke všem tak hodná.
A bolest tiší
Je to ruka čísi
Je to ruka větru

Smíšek /Plzeň/

vili za účelem oznámení nebo dotazy do služební místnosti SNB.

Zákon o SNB § 20. 1. při plnění úkolu podle tohoto zákona jsou příslušníci SNB oprávněni vyzvat každého, aby hodnověrným způsobem prokázal svou totožnost.

/jako doklad o tom slouží OP a další průkazy opatřené fotografií a úředním razítkem, nikoli však legitimace na tramvaj, vlak/

2. Každý je povinen výtě podle předch. odst. vyhovět.
3. Přísl. SNB jsou oprávněni předvést každého, kdo nechce nebo nemůže hodnověrně prokázat svou totožnost /stačí k tomu shodné svědectví dvou osob/
4. Předvedená osoba musí být ihned po zjištění totožnosti, nejpozději do 24 hod. po předvedení propuštěna.
5. O předvedení podle odst. 3 sepiše se u přísl. útvaru SNB úřední záznam.

POZOR na ustanovení následující:

§ 21. 1. NELZE-li totožnost osoby zjistit jinak, jsou příslušníci SNB oprávněni požadovat strpení nezbytných úkonů jako je snímání daktiloskopických otisků, fotografování, zevní měření těla a jeho částí a zjištění zvláštních tělesných znamení.

Zjišťuje-li totožnosti přísl. PS VB řídí s tímto svým oprávněním /zákon o SNB/

§ 37. 1. Členové PS VB jsou při výkonu služby oprávněni... c/ chtít vědět totožnost osoby a čím byl porušen veřejný pořádek-konkrétně.

Lesní zákon § 24 Lesní stráž- § 24. 2. Lesní stráž je oprávněna:

- a/ zjišťovat totožnost osob, které porušil ustanovení zákona o lesích a předpisu na jehož základě vydaném na ochranu les /opět chtít vědět porušení- konkrétně/

Prokázání příslušnosti k SNB apod.

Před zahájením každého služebního výkonu máme právo /a zákon ho pevně stanovuje/ vědět a kým máme nebo ským jednáme a o čem tj. za jakým účelem je úkon veden!

Vyhláška ministerstva vnitra o prokazování příslušnosti k SNB: Příslušníci SNB /dále jen příslušníci/ při výkonu své pravomoci se prokazují příslušností k SNB těmito způsoby:

- a/ služebním průkazem
- b/ stejnokrojem příslušníka
- c/ odznakem kriminální služby
- d/ ústním prohlášením

Prokazování... se řídí tím, zda přísl. vykonávající svou pravomoc je ve stejnokroji nebo občanském oděvu...

Příslušníci ve stejnokroji... služ. průkazem.. Pouze

a/ při vstupu do podniků...

b/ při služebním úkonu na žádost občana.

Příslušníci kteří... v občanském oděvu, prokazují příslušnost ke SNB před započítáním služebního úkonu ústním prohlášením a služebním průkazem nebo odznakem kriminální služby.

Příslušníci nesmějí v žádném případě vydat doklady popř. z ruky, ale na žádost je dávají pouze k nahlédnutí popř. sdělí jejich číslo. Přitom nesdělují své jméno, hodnost a funkci/ toto číslo je vždy dobré znát a poznamenat si ho, pro případnou - zákonem povolenou - stížnost/

§ 6 Příslušníci... ve stejnokroji nejsou povinni s výjimkou ústního prohlášení prokazovat příslušnost k SNB nebo oprávnění plnit jeho úkoly, ani když jsou o to požádáni:

a/ zakročují-li pod jednotným velením při mimořádných událostech a jiných hromadných akcích ohrožující veřejný pořádek.

b/ osobám, kterých se služební úkon týká, zejména podnapilým a které se dopouštějí výtržností nebo jiného nepřístojného chování

- přistiženým při páčení úmyslného trestného jednání předvedeným, předvolaným nebo těm, kteří se dosta-

ZVĚSTI - co kde jak - ZVĚSTI - co kde jak -

V Praze zemřel na konci roku 1982 skladatel
trempaských písní Edy Fořt.

Na společnou stezku životem spolu vykročili
Šš Lobo + Lenka. Jejich společné vykročení
ztvrdilo hlasitým "Uu!" desítky kamarádů
čekajících před radnicí.
O dvě hodiny později za nimi vykročili
Charlie +++ Peggy

DOBŘE JIM TAK!!!! CO CHTĚJÍ, TO MAJÍ!

T. O. Svobodný Zálesák uskutečnili ve Vraním
lomu I. ročník Sněhulády.

Wobi vymění nebo koupí jakékoli známky se
skautskou tematikou. Nabídky posílejte na něho
nebo redakci.

Nezmaři z Hodonína uspořádali již čtvrté
zimní táboření na Velk. Lopeníku.

T. O. Toulavé Androméda připravila Lopenickou
Aljašku. Všichni přežili.

Proběhlo další zimní táboření pořádané T. O.
Estacadem.

T. O. Walden Proběhl tradiční Chilkut.
Pořádala T. O. Schangrila.

Ahoj příště redakce
 M + K + M + C = Redakce
písničky Humorista.